

DIANA DUŠEKOVÁ

II MĀME RADI BESTSELLERY

ISBN 978-80-89967-94-0

ÁNO, PÁN ARCHITEKT!

DIANA DUŠEKOVÁ

Copyright © Diana Dušeková 2022
Marcela Vilhanová 2022 (obálka)

1. časť

Minulosť je len prológom.

(William Shakespeare)

1. KAPITOLA

MIA

Boh bohov sa vrátil.

Nečakane a veľkolepo.

Tak, ako to dokázal len on.

Verila som, že odovzdávanie cien za najlepšiu architektúru sa bude spájať s príjemnými pocitmi, no osud to chcel inak. Včerajšok zostane vrytý v mojej pamäti ako nočná mora.

Výraz Zeusovej tváre, tú chladnú masku bez emócií, som nedokázala dostať z mysle. Vidieť ho, stáť mu zoči-voči, počuť jeho hlas... to všetko oživilo minulosť, o ktorej som si myslela, že je dávno mŕtva.

Tak čo teraz, Mia? pýtala som sa odrazu v zrkadle. Hľadela na mňa smutná tvár s tmavými kruhmi pod očami. Znovu som sa cítila ako dvadsaťtriročné dievča, v ktorom každé jeho gesto vyvolávalo túžbu vzbúriť sa.

„Prečo si sa vrátil?“ zašepkala som. *Prečo?!*

Netušila som, čo bude ďalej, no jedno som vedela s určitosťou. V ateliéri zostať nemôžem. Nie s ním. Nie, keď sa spomienky vracajú ako bu-merang. Znovu som sa pozrela na svoj biedny odraz v zrkadle. Na tvári sa mi rozťahol žalostný úškrn.

Nie.

Nie...

Nie, aaaa... tiež nie.

Preklikávala som sa portálom s pracovnými ponukami. Jediný architekt, ktorého hľadajú, je softvérový.

Frustrrovane som zasyčala. Nemyslela som si, že nájsť nové miesto bude nemožné.

Na displeji mi zasvietila správa. Robo. Hypnotizovala som email očami. Nevzdával sa. Po tom, ako ma oklamal, som nemohla ostať pracovať v jeho ateliéri. Aj keď pravda ležala niekde inde a mala aj svoje božské meno. Bol to aspoň desiaty mail, odkedy som sa neukázala v práci. Na hovory som mu neodpovedala, a tak prešiel na písomnú komunikáciu.

Chvíľu som váhala, no premohla ma zvedavosť. Otvorila som správu. Začal bez úvodu a nešetril interpunkciou. Zašklbalo mi kútikmi úst.

Mia!!! Nebuď taká tvrdohlavá!!!

Musíme sa porozprávať.

Nechcel som, aby to takto dopadlo... Nie je to ľahké ani pre mňa, ver mi. Ešte raz ti prisahám, že som o tom nevedel. Pre mňa to bol rovnaký šok ako pre teba. Prosím, nezahadzuj svoju prácu do koša, vieš, že ťa potrebujem.

Nemusíš sa s ním vôbec stretnúť, môžeš pracovať z domu. Premysli si to.

Posledný odsek som si prečítala niekoľkokrát. *Nemusíš sa s ním vôbec stretnúť.* Vyvolávalo to vo mne zmiešané pocity, ktoré som nevedela identifikovať. Možno hnev, možno strach. Možno oboje. Zaklapla som počítač, bez toho, aby som Robovi dala odpoveď. Najprv som potrebovala odpovede na vlastné pochybnosti.

Obliekla som si džínsy a modrú blúzku so športovým sakom. Pred odchodom som sa hodnotiaco prezrela v zrkadle. Nevyzerala som ako troska, ktorá sa týždeň váľala v posteli. Pôsobila som vyrovnané a hlavne ROZHODNE.

Parkovisko blízko ateliéru bolo plné ako vždy, nájst' miesto mi trvalo dlhšie, než mi bolo milé. Nervy som mala na krajíčku, keď sa mi konečne podarilo nájst' voľný pľac. Bol v tom však menší háčik – nejaký blbec zaparkoval nakrivo a zadok jeho veľkého auta zasahoval aj do druhého boxu.

„Ak ťa škrabnem, kamoš, bude to len tvoja vina.“ Moje auto malo za sebou veľa krušných chvíľ, čo sa jasne odrážalo na jeho fasáde. Mne osobne bolo jedno, či mu pribudne ďalšia jazva.

Do ateliéru som kráčala so stiahnutým žalúdkom a pocitom, že by som sa radšej videla v zubárskom kresle ako pred výťahom do jamy levovej.

Robo doslova skamenel, keď ma zbadal vo dverách kancelárie. Bola som rada, že ma nevidel, keď som cestou z výťahu našľapovala sťa primabalerína. Úplne nezmyselne. Ak tu totiž Zeus je, tak sa mu tak či tak nevyhnem.

Robo sa chvíľu tváril neisto, no vzápätí mu tvár preťal široký úsmev.

„Vedel som, že sa vrátiš.“

Prešla som okolo, akoby bol duch. Stále som na neho mala ťažké srdce. Zatvorila som dvere svojej kancelárie a nenápadne sondovala okolie. Miestnosť oproti, ktorá patrila Zeusovi, bola prázdna.

Robo vstúpil bez zaklopania a z tváre mu zmizol úsmev, keď si všimol, že vyťahujem veci zo zásuviek a vkladám si ich do aktovky.

„Ty si neprišla pracovať, všakže?“

„Nie.“

„Mia, ja som vážne netušil, že sa vracia. Keby som to vedel, myslíš, že by som ti to nepovedal?“ spýtal sa. V jeho hlase zaznela zúfalá prosba. Tak veľmi chcel, aby som mu verila. Ale ja som nemohla. Už nie.

„Tak ako si mi povedal, že sa Daniel už neangažuje v ateliéri?!“ začala som pomerne ticho, no postupne som zvyšovala hlas. „Dobre vieš, čo sa stalo... dobre to vieš! A napriek tomu si ma vodil za nos!“

Ruky sa mi roztriasli. Zložila som si ich na hrudi, aby to nevidel. Zhlboka som sa nadýchla. Hľadel na mňa s neskrývanou vinou.

„Je mi to ľúto, Mia. Máš pravdu, ale tiež musíš pochopiť, že som ti nechcel ublížiť... ja...“

„Robo! Neuveríš, čo sa mi stalo! Nieкто mi oškrel nové auto!“ začula som Zeusov hlas. V tom momente som zmeravela. Na tvári mal smrteľne vážny výraz a v očiach záblesk číhajúceho vraha. Zbadal nás cez presklené sklá kancelárie, na sekundu zaváhal, ale potom pristúpil k dverám. Prekvapilo ma a zároveň fascinovalo, ako rýchlo sa zmenil jeho výraz. Jeho tvár sa rozjasnila, oči rozšírili prekvapením. Skoro to vyzeralo, že ma rád vidí.

„Mia, vitaj.“

Nevedela som, čo povedať. *Ahoj, Daniel, dávno sme sa nevideli.* Bolo by to falošné rovnako ako môj úsmev, ktorý som nahodila, a ten bohato stačil.

Nastalo trápne ticho, nikto nevedel, čo povedať. Nakoniec som ho musela narušiť, v miestnosti začínalo byť až príliš dusno.

„Tak, mám všetko, čo som potrebovala. Zajtra ti pošlem mailom výpoveď.“ Nepozrela som sa ani na jedného, pre istotu. Vzala som si aktovku a chystala sa odísť. Rýchlo som prešla popri nich k výťahu. Ladný krok baletky som vymenila za rýchle tempo unikajúceho zlodēja.

„Mia! Počkaj!“

Nie, nechod' sem! kričala som na neho v duchu.

Dvere výťahu sa zatvárali, keď sa pretiahol dovnútra. Podvedome som sa stiahla do kúta, čo najďalej od neho.

„Čo sa deje?“ spýtala som sa strohým tónom. Dala som si záležať, aby v sebe môj hlas neniesol žiadne emócie.

„Prečo dávaš výpoveď?“ mračil sa na mňa.

„Potrebujem zmenu,“ rýchlo som si vymýšľala.

Podľa jeho výrazu nie až tak hodnoverne.

„To je všetko?“

Akým právom ma tu vypočúva?! Prinútila som sa zostať pokojná. Stálo ma to však mimoriadne veľa námahy.

„Áno, to je všetko.“ Nedlhovala som mu nič, žiadne vysvetlenie. Výťah konečne zastal na prízemí. Vystúpila som, na moje znechutenie aj on. Počula som za sebou jeho kroky.

O čo mu, dočerta, ide?!

„Nemyslím si, že by si mala odchádzať práve teraz, keď máš s Robom rozrobený dôležitý projekt. Je to neprofesionálne, nemyslíš?“

Bola som takmer pri aute, keď ma počastoval tou štipľavou poznámkou. Na sekundu som zastala. Zaváhala som. Zaťal do živého, pretože mal pravdu. Bol to veľký projekt, mali sme sa s ním zúčastniť na celosvetovej súťaži.

Bili sa vo mne rozporuplné emócie.

Nepochybovala som, že on a Robo by to zvládli aj sami. Ale to pomyslenie ma vytáčalo.

Zmysel pre povinnosť alebo hrdosť?

Zahryzla som si do jazyka a vylovila kľúče od auta.

„Takže to je tvoje auto!?“ Zmena témy ma prekvapila, preto mi hneď nedošlo, kam tým mieri, ani to, že išlo o rečnícku otázku.

„Áno.“

Jeho pohľad sa od môjho črepu stočil do vedľajšieho boxu, na impozantný zadok mercedesu s rovnako impozantným škrabancom. „*Niektu mi oškrel nové auto,*“ povedal Robovi.

Nasledovala som jeho príklad a obzrela si svoju prácu. Ruka mi mimovoľne vyletela k ústam. Predtým sa mi to nezdalo také zlé. Ale je pravda, že som tomu nevenovala veľkú pozornosť. Mala som plnú hlavu iných vecí.

Prečo to musí byť práve jeho kára?! Prečo?

Nedokázala som sa na neho pozrieť. Len okrajovo som zaznamenala, že pokrútil hlavou.

„A sme doma,“ neznel naštvane, čo ma prekvapilo. *Prečo na mňa nekričí?* Vzhliadla som k nemu. Oplatil mi skúmavý pohľad - bez žmurknutia. Odkiaľala som si a našla svoj hlas.

„A sme doma?“ nerozumela som.

„Staré dobré časy,“ povedal, akoby to všetko vysvetľovalo.

„Čo tým...“ zarazila som sa. Daniel vyzeral, že si našu slovnú naháňačku užíva, ale mne už dochádzala trpezlivosť.

Zavrtela som hlavou a vrátila sa k podstate problému.

„Zaplatím ti to. Nemusíš sa báť.“ Mimovoľne som mávla rukou, akoby mi uhradenie škody nerobilo problémy. Opak bol pravdou.

„Daj mi kontakt na tvoju poisťovňu. „

Teraz pre zmenu mávol rukou on, akoby odháňal dotieravý hmyz.

„O tom sa porozprávame inokedy. Teraz dokončíme inú tému.“

„Ja už nemám čo dodať,“ otvorila som dvere. Bola som už jednou nohou v aute, keď sa znova ozval.

„Čítala si zmluvu, predpokladám.“ Tón jeho hlasu ma prinútil obzrieť sa. Vždy má niečo v talóne, bastard.

„Áno,“ pretisla som pomedzi zuby.

„Tak potom vieš, že za nedokončenie rozpracovaných projektov sú sankcie. A ty máš projekty dokonca hneď dva.“

To, ako bol oboznámený s mojou prácou v ateliéri, sa mi nepáčilo. Po celý čas mi nazeral ponad plece bez toho, aby som o tom vedela. Vrel vo mne hnev.

„Ale...“

„Máš dve možnosti. Buď zaplatíš pokutu, alebo dokončíš svoju prácu. Potom môžeš pokojne odísť, nikto ťa nebude držať.“

„Ako vidím, vôbec si sa nezmenil! Stále sa držíš svojich vydieračských praktík!“ Poslednú vetu som len tak-tak zo seba dostala bez toho, aby som nekričala. Najradšej by som mu vrazila tak, že by mu chodník dal druhú ranu.

„Dve možnosti, Mia. Rozhodni sa,“ zopakoval.

Moju poznámku odignoroval, čo ma ešte väčšmi popudilo. Ešte pár sekúnd sme sa merali pohľadmi, potom som bez slova nasadla do auta a naštartovala. Mňa nebude vydierať.

V spätnom zrkadle som zazrela, že za mnou hľadí tak ako kedysi ja, keď ma opustil na kraji cesty. Ale na rozdiel odo mňa mu na tvári pohrával mierny úsmev.

Vedel, že sa vrátim.

2. KAPITOLA

MIA

„Kde to môže byť?“ Všade boli porozhadzované papiere. Veľmi dobre som si uvedomovala, ako musí vyzeráť moja izba. A ako musím vyzeráť ja.

Posledná zásuvka, ktorú som vytiahla, mi zostala v ruke. Na podlahu s klopkaním dopadli dizajnérske fixky, pravítka a asi milión ceruziek. Ako posledný vykĺzol štós papierov.

„Konečne,“ rýchlo som začala listovať, kým som sa nedostala k tomu, čo som hľadala. Prvá bola suma, ktorú mala vyniesť výhra v medzinárodnej súťaži. Šesťtisíc. S istou masochistickou vervou som siahla po ďalších dokumentoch, ktoré obsahovali informácie o našom druhom projekte. Obytnom dome v Bratislave. Štyridsaťtisíc. Papiere mi vypadli z ruky a s tichým zuchnutím pristáli na podlahe.

Je to len sen. Jednoducho to nemôže byť realita.

Z postele som vzala zmluvu s ateliérom a ešte raz som si prečítala ten odsek: *Ak sa zamestnanec rozhodne svojvoľne odstúpiť od pracovnej zmluvy bez súhlasu nadriadeného a svojím odstúpením ohrozí výsledok projektu, je nútený platiť sankciu vo výške 30 % z prípadného zisku/výhry každého riešeného projektu, na ktorý má uzavretú licenčnú zmluvu.*

Hlboký nádych.

Tridsať percent zo šesťtisíc bolo tisícosemsto, čo nebolo až také zlé... Problém bolo tých dvanásťtisíc za projekt bytovky.

Päťou som udrela do steny.

Prešla som do obývačky a podvedome som sa začala prechádzať po miestnosti. Našťastie som mala byť sama pre seba, spolubývajúca bola preč.

Ani neviem ako a vyťahovala som z chladničky fľašu vína. Ruky sa mi triasli tak, že viac vína skončilo na dreze ako v mojom pohári. Po troch poriadnych hltoch som sa konečne zhlboka nadýchla.

Trinásťtisícosemsto. *Aspoň ťa to naučí čítať miniatúrne písmenká na zmluve, ty hlupaňa!* V žiadnom prípade som si nemienila brať pôžičku kvôli tomu arogantnému idiotovi. Ešte tu bola aj možnosť splátkového kalendára, Robo by sa na to dal určite prehovoriť... Ale skoro štrnásťtisíc! Za nič!

Ach, dočerta!

Vyhodiť do vzduchu moje ťažko zarobené peniaze? To nedovolím!

Hrdlo flaše som si pritísla k perám a poriadne som sa napila.

Budem sa musieť vrátiť do firmy.

Netušila som, či mám dostatok síl na ďalšie stretnutie so Zeusom.

Kopla som do stoličky, tá narazila do steny.

Prečo?! Povedz mi prečo?

Pretože život je sviňa. To by si ty, milá Mia, mala vedieť najlepšie...

Nikdy si Robovu ponuku nemala prijať. Za hlúposť sa platí. Aj s úrokmi.

Aaaach.

A znova sa rozprávaš sama so sebou!

Nezostávalo mi nič iné. Skôr ako som stratila všetku odvahu, chytila som mobil a vytočila Robovo číslo.

Zodvihol po druhom zazvonení.

„Musíme si pohovoriť,“ začala som bez úvodu.

„Mia,“ vyriekol namiesto pozdravu a trvalo mu chvíľu, kým pokračoval. „O čo ide?“

„Daniel mi pripomenul dodatok v mojej pracovnej zmluve. Konkrétne ten, ktorý sa týka vrátenia tridsiatich percent v prípade nedokončenia projektov.“

Čakala som.

„Aha.“

Aha? To je jediné, čo na to povie?

„Budem pracovať z domu.“

„Mia,“ prehltol pred tým, ako pokračoval. „To, bohužiaľ, nebude možné.“

„Ako to myslíš?!“

Toto bola moja jediná dobrá karta.

„Povedal si...“

„Viem, že som ti to sľúbil, ale nastali neočakávané komplikácie. Zistili sme, že Gabriel nám ukradol projekt. Tváril sa, že na ňom celý čas pracuje pod naším menom, a pritom to robil na vlastnú päsť. Z firmy nesmie nikto vynášať súbory projektov, žiadne USB kľúče a večerné dorábky doma pri telke. Nič. Všetko sa musí odohrávať tu na našich počítačoch. Veľmi ma to mrzí.“

Rozhostilo sa ticho. S takýmto vývojom situácie som nepočítala. Tentoraz som to bola ja, kto vyriekol, *aha*. V hlave sa mi premietali veľmi jasné predstavy toho, ako budem Zeusa každý deň stretávať. V tom momente sa mi pôžička nezдалa až taký hlúpy nápad. Všetko lepšie, ako byť s ním. Vídať ho. Čeliť mu.

Zovrela som trasúce sa prsty. *Už nikdy nesmieš dovoliť, aby ťa Zeus takto rozhodil. Nikdy! Počuješ?!*

„Kedy sa mám vrátiť?“ Prekvapila som samu seba, keď som to vyriekla.

„Ehmm... zajtra? Čím skôr, tým lepšie. Úprimne – som na tie projekty momentálne sám a som dosť v sklze.“ Robo znel najskôr vykoľajene, no veľmi rýchlo sa dostal do svojho módu a už mi do ucha chrľil podrobné informácie o projekte a problémy, ktoré chce so mnou prediskutovať.

„... dobre, zajtra ráno sa vidíme a všetko preberieme,“ prerušila som ho v polke slova. Môj hlas znel dokonca vyrovnané. Snažila som sa pre-svedčiť jeho alebo skôr seba, že to zvládnem? Netušila som.

„Teším sa, Mia, ani si nevieš predstaviť...“

„Zatiaľ.“

Rýchlo som musela zložiť. Hrdlo mi stiahla vlna úzkosti. *Dýchaj, Mia, len dýchaj. Zvládneš to. Zvládla si už aj horšie veci.*

Slabý hlások v mojej hlave sa spýtal: *Ale čo ak to nezvládnem? Čo potom?*

Na druhý deň ráno sa mi podarilo zaparkovať bez ďalšieho incidentu s cudzím autom. Zeusov Mercedes som hľadala pohľadom minimálne desať minút, kým som sa presvedčila, že na parkovisku naozaj nie je. Vďaka bohu. Mala som pocit, že mi zo srdca fyzicky spadol tonový kameň.

Cestou do kancelárie ma stihli pozdraviť takmer všetci Robovi zamestnanci. Daniel medzi nimi nebol. Očami som sledila v každom rohu ateliéru, kým som zhodnotila, že tu naozaj nie je. Tento deň by mohol byť fajn.

Robo prišiel ku mne skôr, ako som stihla zapnúť počítač. Na prste točil USB kľúčom. Uškriňal sa od ucha k uchu.

„Staré dobré časy sú späť.“

„Zostávam tu, len kým dokončíme projekty, v ktorých figuruje moje meno, Robo. Len aby sme sa rozumeli.“

Úsmev mu opadol.

„Viem. Ale musel som to skúsiť. Tu sú tie projekty, nespravil som na nich ktovieaký pokrok.“ Podal mi USB-čko. Okamžite, ako sa program načítal, som mu dala za pravdu. Aj som mu to povedala. Následne sme sa pustili do rozhovoru o problémoch a prípadných riešeniach. Keď sme skončili, bol takmer čas na obed. V hlave som mala viacero nápadov a sľúbila som mu, že ich skúsím naskicovať a po obede to spolu môžeme prebrať.

Znovu som bola vo švungu. V tom dobrom, kreatívnom. Trochu stresu, hlava zaplnená nápadmi. Bola som tam, kde som to milovala. Pristihla som sa pri tom, ako si pospevujem spolu s rádiom. Na kľúč som si ukladala súbory, ktoré som chcela vytlačiť, a potom do nich priamo skicovať.

Cestou k tlačiarňi, ktorá bola spoločná pre všetkých v ateliéri a tlačila aj veľké formáty, som sa zastavila pri kávovare. Takmer všetci sa už pobrali na obednú prestávku. Cítila som sa ako za starých čias.

„Podme, zlatko,“ zapichla som USB-čko do počítača. Už som sa tešila na prácu, no niečo nebolo v poriadku. Súbor sa netlačil.

„Ešte toto mi chýbalo.“

Moje schopnosti IT technika sa zužovali na škálu zapnutia a vypnutia počítača. Možnosť, že zistím, čo je s tou kraksňou, bola jedna k miliónu,

no napriek tomu som k nej pristúpila. Nesvietila. Skúsila som tlačidlo ON/OFF. Nič.

Čo by mohol byť ďalší krok? Zavolať niekoho povolanejšieho? Namiesto toho som klesla na všetky štyri a snažila sa zistiť, ktorý kábel vedie k tlačiarne.

„Čo to tam robíš?“

Zamrzla som s rukou na kábli. Zeus. Oprava. Zeus hľadiaci na to, ako s vypučeným zadkom kľáčim pod plotrom. V hlave mi to šrotovalo. Zatiaľ nevie, že som to ja.

„Tlačiareň nefunguje,“ skúsila som trochu hrubším hlasom. Znela som ako transka. Rozosmial sa. Gratulujem, Mia.

„Dovolíš?“ vliezol vedľa mňa pod ploter a rovnako hrubým hlasom dodal: „Treba ju zapojiť do elektriny.“

Môj osobný priestor sa zúžil na minimum. Jeho kolínska mi okamžite udrela do nosa. Uškrnul sa na mňa a vytrhol mi kábel z ruky, zatiaľ čo ja som predýchavala jeho prítomnosť. Veľmi blízku prítomnosť.

„Tak... už by to malo byť v poriadku.“ A naozaj, počula som, ako sa súbory tlačia, ploter začal svoju prácu. Čo najrýchlejšie som sa vysunula spod tlačiarne, len aby som unikla jeho blízkosti. Nasledoval ma. Pristúpil k počítaču a vsunul tam svoje USB-čko. Nanešťastie musel počkať, kým sa dotlačia moje súbory. Očami som hypnotizovala monitor. Rýchlejšie, rýchlejšie. Len aby som čo najskôr mohla vypadnúť.

„Vidím, že znovu pokračuješ na svojich projektoch,“ povedal a chytil do rúk vytlačený pôdorys. Vzala som mu ho z ruky.

„Áno.“

Uškrnul sa.

„Dnes som bol v autoopravovni.“

Nijako som to nekomentovala. Už mi chýbal len jeden výkres. Chvalobu. Rýchlo som ho schmatla. Bol ešte horúci.

„Dlhuješ mi tisícristo eur,“ povedal akoby mimochodom. Už som bola pri dverách.

„Čože?!“ zvrtila som sa. Skláňal sa nad počítačom.

„Za opravu,“ pozrel sa na mňa. Neveriacky som si ho premeriavala. „To... to...“ koktala som. „Bol to len škrabanec! To nemohlo stáť tak veľa!“

„Na stole mám účtenku. Pokojne ti ju ukážem.“

Merali sme sa pohľadmi. Tisícristo eur?

„To si piš, že chcem vidieť potvrdenku!“

Z tlačiarne mu vyšiel výkres.

„V poriadku, poď so mnou. Prediskutujeme to v súkromí.“

„Tu nie je čo diskutovať. Tá suma je nehoráznosť!“

Čo má ten medák zo zlata?! No nasledovala som ho. S náručou plnou výkresov.

Účtenku som mu vytrhla z ruky v momente, ako ju zdvihol zo stola.

„To nie je možné, čo si tam dal opraviť? Dal si svetlá obložiť diamantmi, alebo čo?!“ neudržala som sa. Naozaj tam stála tá suma. Bolo to čierne na bielom.

„Musel som vymeniť celú zadnú časť, nedalo sa to vyklepať,“ sadol si. Začal niečo ťukať do počítača, akoby to bolo uzavreté.

„Žartuješ, však? A vôbec... ako chceš dokázať, že som to auto oškrela ja?“ vyrukovala som detinsky.

„Parkovisko má kamerový systém, Mia.“

Ako inak... Hlupaňa!

„Ak si tú sumu nemôžeš dovoliť uhradiť, tak sa môžeme dohodnúť na zrážkach z platu. Povedzme sto eur každý mesiac?“

Aké veľkorysé! Musela som sa posadiť. V duchu som začala kalkulovať. Všetko nasvedčovalo tomu, že sa tu zdržím o dosť dlhšie, kým mu to splatím.

Daniel ma v tichosti sledoval. Cítila som na sebe jeho pohľad, no nezmohla som sa na nič. Bolo to horšie ako nočná mora.

„Mám pre teba aj druhú alternatívu.“ Akoby mi čítal myšlienky. Po stole ku mne posunul výkres, ktorý práve vytlačil.

„Je to zákazka na jeden interiér bytu. Ak to spraviš bez nároku na honorár, je vec s mojím Mercedesom vyrovnaná.“

Áno, pán architekt!

Nemusela som sa ani hlbšie zamyslieť.

„Beriem to.“

Zobrala by som čokoľvek, čo by mi umožnilo vyriešiť túto situáciu bez toho, aby som predĺžila moje zotrvanie vo firme so Zeusom. Jeden interiér nemôže byť problém.

„Skvelé!“ zvolal, čím ma prekvapil.

„S klientom sa stretne dnes o druhej, zistíme jeho požiadavky a môžeš sa do toho pustiť.“

Môžem sa do toho pustiť. Znie to tak jednoducho. Keby bolo také jednoduché aj dýchanie v jeho prítomnosti.

3. KAPITOLA

MIA

Presne o druhej som stála nastúpená v Zeusovej kancelárii.

Zatiaľ čo on si potriasal rukou s novým klientom a vymieňal zdvorilostné frázy, ja som si v hlave preratúvala, koľko vecí ešte musím stihnúť, kým pôjdem spať. Ak sa k takej bohumilej činnosti vôbec dostanem.

Nestihla som urobiť všetky skice, nehovoriac o tom, že...

„Mia,“ z uvažovania ma vytrhol Zeusov hlas a lakeť, ktorým ma jemne ťukol do ruky.

O sekundu nato som sa vrátila do prítomného okamihu. Zaostrila som na osobu pred sebou.

V hĺbinách sivých očí sa skrýval potlačený smiech, ale na perách ho nedokázal tak úspešne zamaskovať. Jeden kútik mu vyletel vyššie a vytváral príťažlivú jamku v líci.

Bol to veľmi dobre vyzerajúci muž. Možno až príliš uhladený s nagélovanými vlasmi upravenými do vlnky. Tmavomodrý oblek bol určite šitý na mieru.

„Viktor Dvorecký, veľmi ma teší,“ prehovoril.

Stisk jeho ruky bol silný a sebavedomý.

„Mia Bakanská,“ predstavila som sa. Do líc sa mi nahrnula červeň. Už dlho som sa necítila tak trápne.

„Som veľmi rád, že ste si na mňa našli čas.“

„Potešenie je na našej strane,“ kontroval mu Zeus a rukou nás oboch nasmeroval k stoličkám. Mne sa ušlo miesto vedľa klienta.

„Mia bude viesť tento projekt, ja budem len občas dohliadať na detaily týkajúce sa realizácie, aby všetko prebehlo hladko a načas.“

Takže všadeprítomný Boh bohov mi bude stále za chrbtom? Zaškútila som na neho, využila som moment, keď sa díval do papierov. Bohužiaľ, niekomu inému to neuniklo.